

Arrest

nr. 251 770 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn meerderjarige zoon met de Duitse nationaliteit. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de betreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/04/2020 werd ingediend door.

*Naam: [C.]
Voornaam [N.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zoon [C.F.] (RR [...]) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Als bewijzen worden volgende documenten voorgelegd:

- Ziektenkostenverzekering,*
- Attest van armoede van 6.07.2019, opgesteld door het bestuurshoofd van de wijk [S.].*
- Inburgeringsattest, maatschappelijk oriëntatie,*
- Ocmw attest en 6/05/2020, 25/06/2020 waaruit blijkt dat betrokkenen tot op datum van de attesten geen financiële steun hebben ontvangen vanwege het OCMW te Antwerpen,*
- Arbeidscontract [T.M.C. G.-S.] (Hamburg) dd 9/06/2016, Loonbrieven van [F.C.] (Hamburg) november 2019, maart 2020, april 2020, mei 2020,*
- Overmakingen van geld via Western Union van 500euro dd 4/09/2018 2/10/2018 van 500euro, 6/11/2018 van 500euro, 4/12/2018 van 500euro, 2/01/2019 van 500euro, 1/02/2019 van 600euro, 21/10/2019 van 500euro, 19/08/2019 van 500euro, 16/07/2019 van 500euro, 13/06/2019 van 500euro, van 6/05/2019 van 500euro, 11/04/2019 van 600euro, 8/03/2019 van 500euro,*
- Brieven van de advocaat dd 24/06/2020, 30/06/2020*

Op het eerste zicht lijkt het alsof de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Betrokkene toont immers aan (1) onvermogen te zijn in het land van origine en (2) er werd geld overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene.

Echter het paspoort van betrokkene blijkt geen visum te bevatten, enkel inreis en uitreisstempels van vermoedelijk Turkije. Dit bewijst dat betrokkene een verblijfsvergunning had in een EU-lidstaat. Die verblijfsvergunning stelde hem in staat België binnen te reizen zonder visum. Op zich is dit uiteraard geen probleem. Betrokkene hoeft geen geldig visum te hebben om de aanvraag tot verblijf in België rechtsgeldig te kunnen doen. Echter dat maakt wel dat betrokkene, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en zijn aanvraag gezinshereniging, niet in Turkije heeft verbleven. Dat hij dus onvermogen is in Turkije en er geld werd opgestuurd naar Turkije is niet relevant. Niets wijst er immers op dat hij daar was om dat geld in ontvangst te nemen. Het is niet omdat het plaatselijke bestuurshoofd een adres van betrokkene vermeldt in het desbetreffende dorp dat hij er zijn hoofdverblijfplaats heeft. Niet zelden behouden mensen immers in het land van origine hun adres aldaar. Indien hij er niet verbleef is het ook vrij waarschijnlijk dat hij er geen inkomen verwerfde. De afhankelijkheid van betrokkene dient in deze dus niet bewezen te worden tegenover het land van origine, maar wel tegenover het land van herkomst. Met het land van herkomst wordt bedoeld, het land waar betrokkene tot voor de aanvraag gezinshereniging in hoofdorde verbleef. Niets sluit uit dat hij werkzaam was in een andere lidstaat en/of er begunstigde was van een uitkering.

Vandaar dat ertoe moet worden besloten dat uit het geheel van de voorgelegde documenten met afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond

effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10/01/2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is en geen beroep heeft gedaan op het ocmw, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd. 21.05.2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt geweigerd aan betrokkene Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting stelt hij als volgt:

"Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van dhr. [C.F.], die de Duitse nationaliteit heeft. Hij vroeg de gezinshereniging aan met zijn zoon, de referentiepersoon, op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij zelf het volgende stelt:

[...]

Verwerende partij erkent dus zelf dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan, omdat verzoeker heeft aangetoond dat hij onvermogen is in het land van origine + dat er een financiële afhankelijkheid was van de referentiepersoon.

Inderdaad, verzoeker legde een attest van armoede voor, opgemaakt door de Turkse lokale autoriteit, waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele vorm van inkomen heeft genoten, noch dat hij over roerende of onroerende goederen beschikte (stuk 3).

Daarnaast legde verzoeker ook bewijzen van geldverzendingen voor vanwege de referentiepersoon (stuk 4).

Verzoeker toonde dus inderdaad aan dat hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, omdat hij onvermogen was en dus niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien.

[...]

Niettemin werd de aanvraag geweigerd, omdat verzoeker geen inreisvisum had, waaruit verwerende partij totaal onterecht en totaal ongegrond afleidt dat hij een verblijfsvergunning had in een EU-land, waarna men vervolgens speculatief stelt dat het niet is aangetoond dat verzoeker deze gelden van de referentiepersoon ontving, dan wel nodig had omdat hij evengoed wel inkomsten kon hebben in dit EU-land.

Al deze louter speculatieve en hypothetische beweringen kloppen evenwel niet...

Uit het paspoort van verzoeker blijkt inderdaad dat hij op 08.12.2014 naar Kosovo reisde, doch dat hij reeds op 24.12.2014 dit land verliet (stuk 5). Dit betrof dus een kortstondig toeristisch bezoek, waarvoor

verzoeker geen visum nodig had. Kosovo komt immers voor in de lijst van de landen waarvoor Turkse onderdanen geen visum nodig hebben:

<https://www.enuygun.com/ucak-bileti/sikca-sorulan-sorular/turkiyeden-vizesiz-gidilebilecek-ulkeler/>

Verzoeker had dus helemaal géén verblijfsvergunning voor een ander EU-land, waardoor hij daar zogezegd verbleef en waardoor de aanvraag vervolgens werd geweigerd omdat aan de hand van de voorgelegde stukken niet kon worden uitgesloten of hij tevens geen inkomsten ontving/onvermogen was in dit EU-land.

Dit blijkt ook nergens uit het administratief dossier, noch geeft verwerende partij aan uit welke informatie of documenten dit dan wel zou moeten blijken... Het betreft dus pure speculatie.

Bovendien heeft het merendeel van de gezinsherenigers geen visum op het ogenblik van de binnenkomst in België en de aanvraag gezinshereniging en betreft dit geen weigeringsgrond. Zoals vele anderen is verzoeker op 10.10.2019 (stuk 12) zonder visum op een clandestiene manier het Rijk binnengekomen.

Dergelijke assumptie betreft dan ook een duidelijke schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. [...]

[...]

Men kan dus concluderen dat verzoeker wel degelijk in Turkije verbleef, voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging, en dat dit ook blijkt uit de stukken.

In deze zin heeft hij dan ook op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

[...]

Verzoeker heeft het voldoen aan de voorwaarden op afdoende wijze aangetoond, zoals hierboven reeds werd besproken én zoals ook wordt erkend door verwerende partij.

Hij herhaalt dat hij aantoonde dat hij in Turkije onvermogen was en daarbij financieel werd gesteund door de referentiepersoon.

Daarnaast werden ook nog de volgende stukken voorgelegd in het kader van huidige aanvraag:

- Arbeidscontact en loonbrieven van de referentiepersoon (stukken 6-7);
- Ziektekostenverzekering voor verzoeker en referentiepersoon (stuk 8);
- Bewijs slagen cursus integratie en maatschappelijke oriëntatie (stuk 9);
- Attest OCMW waaruit blijkt dat noch de referentiepersoon, noch verzoeker ooit financiële steun genoten van de Belgische overheid (stuk 10).

Deze stukken worden aanvaard door verwerende partij, daar elke motivering erover ontbreekt.

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoeker in het land van herkomst (= in casu land van origine) financieel werd onderhouden door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

De onvermogenheid en de financiële afhankelijkheid worden niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij heeft niettemin haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door te speculeren over een verblijfsvergunning en verblijf van verzoeker in een EU-land, wat op geen enkele manier wordt bewezen in het administratief dossier. [...]

[...]

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 11).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn

verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst, wat trouwens wordt aanvaard door verwerende partij.

[...]

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De bepalingen van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). Hierin stelt men dat de in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde, dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid zoals bedoeld in artikel 47/1,2° van de Vreemdelingenwet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, in het licht van voornoemde doelstelling moet worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is de referentiepersoon tesamen met verzoeker naar België verhuisd (stukken 12 en 13).

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door zijn vader in België.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoekende partij werd erkend door de gemachtigde van de Staatssecretaris dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoeker is van oordeel dat uit het feit dat hij geen inreisvisum had bij het binnenkomen in België, verweerder onterecht zou hebben afgeleid dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een EU-land.

Verweerder heeft de eer te antwoorden dat het een vaststaand feit is dat onderdanen van Turkije niet visumvrij naar de Europese Unie kunnen reizen.

Dienaangaande stipuleert art. 41, §2, eerste lid Vreemdelingenwet het volgende:

[...]

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij geen visum voorlegde, maar dat het paspoort van verzoekende partij wél verscheidene in- en uitreisstempels bevatte. Er is aldus grond om aan te nemen dat verzoeker over een verblijfsvergunning in een andere Lidstaat beschikte.

Het is in die omstandigheden niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en zijn aanvraag tot gezinshereniging, daadwerkelijk in Turkije verbleef.

Aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging deed op grond van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, staat het aan verzoeker om aan te tonen niet in de eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst.

Dat voormelde afhankelijkheid reeds diende te bestaan in het land van oorsprong of herkomst, blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

[...]

Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in Turkije verbleef voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris te oordelen dat verzoeker het bewijs van het bestaan van afhankelijkheid niet kan leveren door te wijzen op een staat van behoeftigheid in zijn oorsprongsland Turkije. Het is evident dat indien verzoeker niet in Turkije verbleef, hij er wellicht ook geen inkomsten verwierf. Verzoeker diende dan ook aan te tonen dat zijn beweerde staat van financiële afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst.

Verzoekende partij voert aan dat hij eerder enkel naar Kosovo reisde, en dat dit land geen visumplicht oplegt aan Turkse onderdanen. Hij voegt nog een extra stuk voor, en argumenteert dat hij clandestien het Rijk binnen reisde.

Verweerder benadrukt dat de argumentatie omtrent een zgn. toeristische reis naar Kosovo geen afbreuk doet aan het motief dat verzoekende partij niet verduidelijk hoe hij, zonder te beschikken over een visum, het Rijk kon binnen reizen.

Verweerder laat voorts gelden dat dit stuk (een detailprint van de stempels van Kosovo) niet werd gevoegd bij de aanvraag tot gezinshereniging. Ook de weblink waarnaar verzoekende partij verwijst, werd niet aangehaald in de aanvraag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon onmogelijk bij de beoordeling van de aanvraag met dit stuk / deze weblink rekening te houden. Indien verzoeker dit een nuttig stuk achtte, stond het aan hem dit stuk reeds bij de aanvraag tot gezinshereniging bij te brengen:

“Er kan dan ook geenszins worden ingezien dat verweerder diende te motiveren welk concreet bewijsstuk verzoekster in dit verband diende voor te leggen. Er geldt immers op dit punt een vrije bewijsvoering. Er kan hierbij ook worden aangenomen dat de in de aangehaalde wetsbepaling vervatte vereiste [...] voor zich spreekt en verzoekster in staat stelde te beoordelen welke volgens haar nuttige stukken zie hiertoe kon voorleggen.” (R.v.V. nr. 137.867 dd. 03.02.2015)

Dat verzoekende partij het Rijk clandestien zou zijn binnengereisd, wordt hoegenaamd niet aangetoond. Daarvan wordt geen enkel bewijs voorgelegd.

Terwijl de weblink waarnaar verzoekende partij verwijst, bovendien een in het Turks opgestelde website betreft. Verweerder heeft geen kennis van de Turkse taal, en kan dus geen kennis nemen van de inhoud van deze site – en dit nog los van de vaststelling dat verzoekende partij deze website ook niet had vermeld bij de aanvraag.

Verweerder herhaalt dat het aan verzoekende partij toekwam om aan te tonen wat zijn situatie was in het land van herkomst.

Het begrip “land van herkomst” wordt door het Hof van Justitie omschreven als de staat waarin de aanvrager verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich hij hem te voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, overweging 35).

Echter is het te dezen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet bekend in welke staat verzoekende partij verbleef op het ogenblik van zijn aanvraag, gelet op de vaststelling dat

verzoekende partij zonder visum naar België is gereisd, en meerdere in- en uitreisstempels kon voorleggen.

Bij gebreke van bewijs van verzoeker dat hij zich in een staat van financiële afhankelijkheid bevond in het land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen.

Dit geldt des te meer nu verzoeker de bewijslast draagt; het staat namelijk aan verzoeker om het bewijs te leveren dat de voorwaarden betreffende het ten laste zijn van de referentiepersoon, vervuld zijn:

“Omdat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familielid “in het land van herkomst” ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en de bewijslast ter zake, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, enkel bij de aanvrager zelf ligt, volstaat de gemotiveerde vaststelling dat er geen bewijs wordt geboden van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, om de aanvraag voor een verblijfskaart van een ‘ander familielid’ in de zin van artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet te weigeren.” (RvV nr. 233.921 dd. 12.03.2020)

De stukken die verzoeker bijbrengt aangaande de beweerde staat van afhankelijkheid in Turkije, waaronder een attest van armoede, zijn dan ook niet ter zake dienend, gelet op de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond dat Turkije de staat is waar hij verbleef tot op het ogenblik van zijn aanvraag.

Geheel ten overvloede wordt er trouwens op gewezen dat stukken uitgaande van de overheid, zoals van toepassing op het attest van armoede, niet zonder meer als afdoende bewijs voor een staat van afhankelijkheid kunnen aangenomen worden. In het door de verzoeker bijgevoegde attest van armoede beperkt de overheidsambtenaar zich tot de loutere bewering dat verzoeker geen loon noch uitkering heeft. Uit geen enkel stuk blijkt waarop voormelde aannames is gebaseerd. Vanzelfsprekend stelt de heersende rechtspraak zich dan ook bijzonder terughoudend op ten aanzien van verklaringen door overheidsfunctionarissen die niet feitelijk zijn onderbouwd:

“Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

In dezelfde zin:

“Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.”

(R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012)

Het door verzoeker opgeworpen onderdeel is dan ook ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoeker schending aan van het Unierecht, meer bepaald het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Verzoeker stelt dat de aanvraag tot gezinshereniging in het kader van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet erop gericht is om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Art. 40bis Vreemdelingenwet bevat twee paragrafen die handelen over het begeleiden of zich bij hem voegen van familieleden:

[...]

Verzoeker is van oordeel dat deze bepaling zo dient geïnterpreteerd te worden dat het tot doelstelling heeft het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, volgens verzoeker, een belemmering vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Dergelijke redenering mist juridische grondslag.

Het supra geciteerde art. 40bis Vreemdelingenwet stipuleert op ondubbelzinnige wijze dat slechts familieleden die burger van de Unie zijn, het recht hebben de referentiepersoon van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Aangezien verzoeker geen burger van de Unie is, kan hij zich niet op deze bepaling beroepen.

Verzoeker haalt nog aan dat de weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie, het recht op vrij verkeer tevens schendt in de zin dat de referentiepersoon zich genoodzaakt zou zien om af te zien van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België niet zou kunnen laten vervoegen door een familielid.

Dit standpunt is niet ernstig. Er valt niet in te zien hoe het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zou worden geschonden, daar waar hij niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk ten laste is van zijn

(meerderjarige) zoon. Bij gebreke aan het bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de relatie tussen hemzelf en zijn zoon van die aard is dat zijn zoon gedwongen zou worden België te verlaten, bij de weigering van de aanvraag.

Bovendien is de interpretatie van verzoeker van het recht op vrij verkeer, zoals omschreven in Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, veel ruimer dan de werkelijke draagwijdte van de in de Richtlijn vervatte bepalingen.

Het Hof van Justitie omschrijft de doelstelling van de Richtlijn weliswaar als volgt (HvJ 12 maart 2014, C-456/12):

“35. Het Hof heeft reeds vastgesteld dat richtlijn 2004/38 beoogt de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en dat deze richtlijn met name tot doel heeft dat recht te versterken (zie in die zin arresten van 25 juli 2008, *Metock e.a.*, C-127/08, *Jurispr. blz. I-6241*, punten 59 en 82, en 7 oktober 2010, *Lassal*, C-162/09, *Jurispr. blz. I-9217*, punt 30, en arrest *McCarthy*, reeds aangehaald, punt 28).” [...]

Maar het voegt er meteen een belangrijke beperking aan toe:

“36. Artikel 21, lid 1, VWEU en richtlijn 2004/38 verlenen geen autonome rechten aan derdelanders (zie in die zin arresten van 8 november 2012, *lida*, C-40/11, punt 66, en 8 mei 2013, *Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku*, C-87/12, punt 34). De eventuele rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan die derdelanders verlenen, zijn immers rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie reeds aangehaalde arresten *lida*, punt 67, en *Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku*, punt 35, en arrest van 10 oktober 2013, *Alokpa e.a.*, C-86/12, punt 22).” [...]

En verder:

“43. Derhalve, en gelet op hetgeen in punt 36 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, strekt deze richtlijn er dus evenmin toe een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft.” [...]

Het door verzoeker opgeworpen onderdeel is dan ook ongegrond.

Het door verzoeker opgeworpen enige middel is, gelet op de vastgestelde ongegrondheid van de erin vervatte onderdelen, ongegrond.”

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.2. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn meerderjarige zoon met de Duitse nationaliteit. Hij steunde zich bijgevolg op de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

*burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...]"*

2.3.3. Uit deze wetsbepalingen volgt dat verzoeker, om de gezinshereniging met zijn zoon met de Duitse nationaliteit in België te genieten, het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van deze zoon.

2.3.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, d) en 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘*ten laste*’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

Uit de voormelde arresten volgt dat de hoedanigheid van ‘*ten laste*’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de Unieburger te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat verzoeker, om te kunnen worden beschouwd als ‘*ten laste*’ van zijn zoon met de Duitse nationaliteit, dient aan te tonen dat er reeds voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestaat ten aanzien van deze zoon, materieel en/of financieel.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat verzoeker, om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, het bewijs moet leveren van een afhankelijkheidsrelatie van zijn zoon die reeds bestaat van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker betwist dit ook niet.

2.3.5. In de bestreden beslissing stelt verweerder vervolgens dat het “[o]p het eerste zicht lijkt [...] alsof de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Betrokkene toont immers aan (1) onvermogen te zijn in het land van origine en (2) er werd geld overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene”. Echter, volgens verweerder ‘*bewijst*’ het gegeven dat het paspoort van verzoeker geen visum bevat, enkel in- en uitreisstempels van ‘*vermoedelijk*’ Turkije, dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een (andere) EU-lidstaat en dat hij hierdoor zonder visum naar België kon reizen. Dit maakt volgens verweerder dat verzoeker voorafgaand aan de komst naar België en de aanvraag tot gezinshereniging in dit land niet in Turkije heeft verbleven. Met andere woorden, in het geval van verzoeker is het land van herkomst niet Turkije, maar wel de EU-lidstaat waar hij verbleef voor de komst naar België. Het gegeven dat verzoeker onvermogen is in Turkije en er geld werd opgestuurd naar dit land is volgens verweerder dan ook niet relevant. Hij stelt dat niets erop wijst dat verzoeker in Turkije was om het geld in ontvangst te nemen en dat het gegeven dat het plaatselijke dorpshoofd een adres van verzoeker vermeldt in het betreffende dorp niet betekent dat hij er zijn hoofdverblijfplaats heeft. Hij wijst erop dat niet is aangetoond dat verzoeker in de andere EU-lidstaat geen eigen inkomsten heeft.

2.3.6. Verzoeker betwist op zich niet dat voor de beoordeling van het “*ten laste zijn*” het “*land van herkomst*” niet noodzakelijk het land van nationaliteit van de aanvrager is, wel het land waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, of, zoals gesteld in de bestreden beslissing, het land (buiten België) waar verzoeker in hoofddorde verbleef voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (zie ook HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

Verzoeker is wel van mening dat verweerder uit het ontbreken van een visum in zijn paspoort totaal onterecht afleidt dat hij een verblijfsvergunning had een andere EU-lidstaat, en dat de hierop vervolgens gebaseerde stellingen volkomen speculatief en hypothetisch zijn. Hij stelt dat de in- en uitreisstempels in zijn paspoort van een kortstondige toeristische reis naar Kosovo in 2014 zijn, waarvoor hij geen visum nodig had. Hij stelt dat hij nooit een verblijfsvergunning in een EU-lidstaat heeft gehad en dit nergens blijkt uit de stukken van zijn administratief dossier. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing steunt op pure speculaties. Hij stelt, “[z]oals vele anderen”, op 10 oktober 2019 op illegale wijze het Belgische grondgebied te hebben betreden en verwijst hiervoor naar zijn aanmelding bij de gemeente. Hij stelt dat hij, voor de komst naar België, wel degelijk in Turkije verbleef, zoals dit volgens hem ook blijkt uit de voorgelegde stukken, en dat hij in dit land onvermogen was en werd onderhouden door zijn zoon.

2.3.7. Rekening houdend met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, stipt verweerder in zijn beslissing op zich correct aan dat het, voor de beoordeling of verzoeker in het land van herkomst “*ten laste is*” van de referentiepersoon, van belang is duidelijk te weten wat het land is waar hij verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België en de in dit land ingediende aanvraag tot gezinshereniging. Het is immers in functie van dit land dat moet worden nagegaan of verzoeker onvermogen is en ten laste van de referentiepersoon.

Evenwel, waar verweerder het in de bestreden beslissing bewezen acht dat verzoeker een verblijfsvergunning heeft in een andere EU-lidstaat en dus zijn land van herkomst niet Turkije maar deze andere EU-lidstaat is, dit louter op basis van het ontbreken van een visum in zijn paspoort, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn betoog dat dit vermeende ‘*bewijs*’ ongefundeerd is en de redenering wezenlijk steunt op loutere speculaties en veronderstellingen.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat in het paspoort van verzoeker een visum is opgenomen. Hierin zijn slechts enkele stempels terug te vinden, volgens verweerder “*vermoedelijk*” in- en uitreisstempels van Turkije en volgens verzoeker in- en uitreisstempels van een kort toeristisch verblijf in Kosovo waarvoor hij geen visum nodig had. Wat er ook van zij, het betreft in geen geval een inreisstempel van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie. Het gegeven dat het paspoort noch een visum noch een inreisstempel van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie bevat, terwijl verzoeker visumplichtig is, wijst op een illegale binnenkomst. De Raad ziet niet in hoe deze gegevens “*bewijzen*” dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat. Mocht, zoals verweerder insinueert, verzoeker met zijn paspoort en een EU-verblijfsvergunning hebben gereisd tussen Turkije en de Europese Unie, zou net mogen worden verwacht dat zijn paspoort wel degelijk minstens een inreisstempel bevat van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie, wat evenwel niet blijkt. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich steunt op een daadwerkelijk (begin van) bewijs dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat.

Zelfs al had verweerder twijfels over het werkelijke land van herkomst, rechtvaardigt dit niet het nemen van een beslissing die steunt op een fictief bewijs van het bezit van een verblijfsvergunning in een andere EU-lidstaat of op loutere speculaties.

Gelet op wat voorafgaat, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet berust op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Verweerders opmerkingen in zijn nota doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voor zover als nodig, stipt de Raad ook nog aan dat verweerder zelf in de bestreden beslissing duidelijk stelt dat het bezit van een geldig inreisvisum niet is vereist om rechtsgeldig een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie in te dienen in België.

2.3.8. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.3.9. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS